

Sygn. akt V KK 185/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Gradzik (przewodniczący)

SSN Małgorzata Gierszon (sprawozdawca)

SSN Jacek Sobczak

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **P. I.**

ukaranego z art. 92 § 1 k.w.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 3 września 2015 r.

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od wyroku Sądu Rejonowego w J.

z dnia 20 stycznia 2015 r.

**1. uchyla zaskarżony wyrok i P. I. uniewinnia od popełnienia
zarzucanego mu czynu;**

2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r., Sąd Rejonowy w J. uznał P. I. za winnego tego, że: w dniu 27 stycznia 2014 r. w J. będąc kierującym pojazdem marki Volkswagen nie dostosował się do sygnalizatora świetlnego czerwonego S - 1 wjeżdżając za sygnalizator, gdy jest to zabronione – to jest winnym wykroczenia z

art. 97 § 2 k.w. i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 zł.

Wyrok ten zapadł w uwzględnieniu złożonego we wniosku o ukaranie oskarżyciela publicznego, tj. Straży Miejskiej w J., wniosku o skazanie obwinionego, na mocy art. 58 § 1 i 2 k.p.s.w., bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie uzgodnionej z nim kary grzywny w kwocie 100 zł.

Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony i uprawomocnił się w dniu 5 lutego 2015 r.

W dniu 13 maja 2015 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła kasacja od tego wyroku sporządzona przez Prokuratora Generalnego.

Zaskarżył on to orzeczenie w całości na korzyść ukaranego i zarzucił mu: rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 58 § 1 i 2 k.p.s.w. oraz art. 63 § 5 k.p.s.w., polegającego na uwzględnieniu wadliwego wniosku oskarżyciela publicznego o skazanie bez przeprowadzenia rozprawy P. I. za czyn z art. 92 § 1 k.w., w sytuacji gdy nie został on w postępowaniu wyjaśniającym przesłuchany w charakterze obwinionego i nie składał tym samym wniosku o wydanie wyroku skazującego, zaś wniosek o skazanie w tym trybie złożył do protokołu przesłuchania obwiniony T. I., co wykluczało wydanie zaskarżonego wyroku skazującego zgodnie z wnioskiem o ukaranie i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest w sposób oczywisty zasadna, co pozwoliło rozpoznać ją w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że to T. I. w niniejszym postępowaniu zarzucono popełnienie wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. w dniu 27 stycznia 2014 r. ok. godz. 16.50 na ul. J. w J. polegającego na niedostosowaniu się do sygnalizacji świetlnej. I to T. I. był – w związku z tym – przesłuchany jako osoba podejrzana o popełnienie wykroczenia w dniu 9 października 2014 r., przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i dobrowolnie poddał się karze grzywny za ten czyn w kwocie 100 zł.

Równie bezsporne jest i to, że Straż Miejska w J. wniosła wniosek o ukaranie za ten przedmiotowy czyn nie T. I., ale jego ojca P. I., dołączając do tego żądania – w oparciu o przepis art. 58 § 1 k.p.s.w. - wniosek o skazanie tegoż P. I. za zarzucany mu czyn bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu kary 100 zł. grzywny.

Oczywiste jest także i to, że Sąd Rejonowy w J. rozpoznając ten wniosek na posiedzeniu w dniu 20 stycznia 2015 r. tego błędu nie dostrzegł i zaskarżonym wyrokiem przypisał P. I. sprawstwo przedmiotowego wykroczenia i wymierzył mu za ten czyn karę 100 zł. grzywny.

Tak postępując Sąd ten rażąco uchybił przepisom art. 58 § 1 i 2 k.p.s.w. oraz art. 63 § 5 k.p.s.w. Regulują one instytucję skazania obwinionego bez przeprowadzenia rozprawy. Jednym z warunków jej zastosowania jest zgoda obwinionego „przesłuchanego uprzednio w toku czynności wyjaśniających w trybie art. 54 § 6 k.p.s.w.” Ten warunek nie został wobec P. I. dopełniony, jako że nigdy nie był on w tej sprawie przesłuchany w charakterze obwinionego, nie składał też wniosku o skazanie go w trybie art. 58 § 1 i 2 k.p.s.w. Stąd też Sąd Rejonowy nie miał podstaw prawnych do zastosowania wobec P. I. omawianej instytucji, a więc do skazania go za zarzucany mu czyn bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie mu kary grzywny. Wydając jednak zaskarżony wyrok Sąd ten tym samym rażąco naruszył tak przepis art. 58 § 1 k.p.s.w. jak i przepis art. 63 § 5 k.p.s.w. Ten bowiem nakładał na Sąd obowiązek rozpoznania niniejszej sprawy na zasadach ogólnych, bowiem jej rzetelna analiza musiała by go doprowadzić do jedynie słusznej konkluzji o braku podstaw do uwzględnienia przedmiotowego wniosku i do skazania P. I. za zarzucane mu wykroczenie.

Stąd też nie ulega wątpliwości, że naruszenie przez orzekający sąd obydwu przepisów było rażące i miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Ich następstwem było bowiem ukaranie P. I. za czyn którego on nie popełnił.

W konsekwencji – przy tak oczywistym braku podstaw obwinienia – należało uwzględnić kasację i uniewinnić P. I. od popełnienia czynu, który błędnie mu zarzucono.

Orzeczenie o kosztach uzasadnia treść art. 118 § 2 k.p.s.w.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak wyżej.